

گزارشی از برگزاری راهپیمایی انترناسیونالیستی روز جهانی زن در لندن

شنبه 5 مارس 2011 به مناسبت صدمین سالگرد 8 مارس روز جهانی زن، بیش از 6 هزار زن از کشورهای تونس، پاکستان، فلسطین، کنگو، آفریقا، انگستان، ایران و... با شعارهایی از جمله نه به خشونت علیه زنان، نه به تجاوز، نه به قتل های ناموسی، اگر زنان متحد شوند هرگز شکست نخواهند خورد، بدن زنان متعلق به خودشان است، آنها به ما می گویند بنشین ما می گوئیم بجنگ، بعنوان یک زن، من کشور ندارم، بعنوان یک زن کشور من جهان است، زنده باد روز جهانی زن و... مرکز شهر لندن را به لرزه در آوردند.

فراخوان این راهپیمایی از جانب تشکل " بیا خاستن میلیون زن" داده شد. تشکل زنان هشت مارس در انگلستان به همراه دهها تشکل زنان از ملیت های مختلف به این فراخوان پیوستند و به سازماندهی وسیع پرداختند.

در راهپیمایی 5 مارس تنها زنان اجازه شرکت داشتند و آن دسته از مردان که پشتیبان حقوق زنان بودند در کنار صف و در پیاده روها تظاهرات زنان را همراهی کردند.

این تظاهرات با گذر از خیابانهای شلوغ لندن توانست حمایت و همبستگی بسیاری را بخود جلب کند. تعداد بسیار زیادی از زنانی که در پیاده روها به تماشای آن ایستاده بودند به تظاهرات پیوستند و بسیاریشان با دست زدن ممتد و کمک مالی حمایت و همبستگی خود را نشان دادند.

سازماندهی و شرکت فعال در این تظاهرات برای ما از اهمیت زیادی برخوردار بود، چرا که امسال با توجه به مبارزاتی که در تونس و مصر و ایران و... جریان دارد و بخصوص نقش زنان در این مبارزات و تأثیرات بسزائی که این مبارزات در عرصه جهانی نهاده است، شرایطی بوجود آمده که می بایست خواسته ها و مطالبات زنان این منطقه را هم چون جدائی دین از دولت، لغو حجاب اجباری و... بطور گسترده در بین زنان طرح کنیم. به همین دلیل از آغاز گرد هم آئی این راهپیمائی اطلاعیه سازمان زنان هشت مارس که به مناسبت صدمین سالگرد روز جهانی زن منتشر شده بود، بطور وسیع در بین زنان پخش شد. بسیاری از زنان وقتی که با اطلاعیه ای از جانب فعالان جنبش زنان ایران روبرو می شدند مشتاقانه آنرا می خواندند و بسیاری از آنان به سوال کردن در مورد موقعیت مبارزات زنان ایران و اینکه این مبارزات به کجا خواهد کشید و یا چه کمکی به پیشرفت آن مبارزات می توانند بکنند می پرداختند.

زمانی که صف تظاهرات آماده حرکت بود، لیلیا پرنیان پشت میکروفون رفت و به ایراد سخنرانی پرداخت و چنین گفت: " 8 مارس روز جهانی زنان است، روز همبستگی زنان، روز مبارزه زنان در سراسر جهان برای رهایی. امروز ما می خواهیم صدای مبارزات زنان ایران را به گوش شما برسانیم. امروز ما می خواهیم شما را با خود به ایران که زندان زنان است ببریم. این جا ایران است. این جا خشونت بر علیه زنان قانونی است. این جا دختران خردسال به مردان فروخته می شود. این بر مبنای قوانین اسلامی است، قوانینی که جامعه را رهبری می کند. قوانینی که بوسیله دولت اسلامی بر زنان تحمیل شده است. این جا

ایران است. فقر بسیاری از زنان را به طرف تن فروشی کشانده است. و زنان بخاطر تن فروشی اعدام می شوند. این جا ایران است. زنانی به جرم عشق ورزیدن سنگسار می شوند. این جا ایران است، هر زنی که به قوانین جمهوری اسلامی گردن نگذارد، تنبیه می شود، شلاق می خورد و به زندان می رود و یا اعدام می شود. هزاران زن بخاطر ضدیت با نظام جمهوری اسلامی اعدام شده اند.

ما زنان ایران در برابرین ستم وحشیانه ساکت نبوده ایم. ما جنگیده ایم.

ما در مبارزه علیه شونیسیم مردسالارانه درکنار شما هستیم.

مبارزه ما بخشی از مبارزه زنان در سراسر جهان علیه نظام سرمایه داری مردسالار است. در 32 ساله گذشته ما به جمهوری اسلامی نه گفته ایم. در 32 ساله گذشته ما در جنگ با جمهوری اسلامی بوده ایم. در همه جا بر علیه حجاب اجباری این سمبل اسارت زنان مبارزه کرده ایم. در همه جا بر علیه سنگسار مبارزه کرده ایم. در همه جا برای جدائی دین از دولت مبارزه کرده ایم. در همه جا بر علیه خشونت خانگی مبارزه کرده ایم. ما هر روزه و در همه جا برای رهائی خود مبارزه کرده ایم. ما برای جامعه ای مبارزه می کنیم که هیچ زنی مورد ستم و استثمار قرار نگیرد. موفقیت ما، موفقیت شماسست، موفقیت زنان در سراسر جهان است. و.. " این سخنرانی مورد استقبال قرار گرفت و صف تظاهرات با دست زدن همبستگی خود را اعلام کرد و تعداد زیادی از زنان با آغوش گرفتن فعالین زنان هشت مارس حمایت خود را از سخنرانی نشان دادند.

تظاهرات کنندگان پس از دو ساعت راهپیمائی به میدان ترافالگار که از قبل با سیستم صدا و پرده بزرگ نمایش آماده شده بود، رسیدند.

در انتها 15 زن از زوایای گوناگون هم چون خشونت علیه زنان، تجاوز و آزار جنسی از جانب مردان خانواده، ضرب و شتم زنان و... به افشای نظام مردسالار حاکم در کشورهای مختلف پرداختند. بسیاری از سخنرانان به حمایت از مبارزات زنان خاورمیانه بخصوص در تونس و مصر پرداختند. یکی از سخنرانان

که از کشور کنگو بود در سخنرانی اش به این نکته پرداخت که دولت انگلستان بخاطر منافع خود از دیکتاتورها و سرکوبگران زنان در خاورمیانه حمایت می کند و اینان شریک آن ستمگران هستند. سخنرانی از کشور هند گفت که ما در کنار زنان تونس و مصر و لیبی و ایران و... قرار داریم، مبارزه آنان، مبارزه ما زنان در سراسر جهان است.

مهسا اعتماد از فعالین تشکل زنان هشت مارس نیز به ایراد سخنرانی پرداخت. مهسا در بخشی از سخنرانی اش به این موضوع پرداخت که: "ما زنان ایران که نقش بزرگی در انقلاب ایران که 32 سال پیش اتفاق افتاد داشتیم. ما با انجام آن انقلاب فکر کردیم که بطرف رهائی می رویم و یا حداقل قدم در آن راه می گذاریم، اما با قدرت گیری یک رژیم اسلامی در ایران، موقعیت زنان بدتر شد. حجاب اجباری اولین حمله رژیم جمهوری اسلامی علیه حقوق زنان و مردم بود و در پی آن تصویب قوانین زن ستیزانه یکی پس از دیگری فرا رسید. زنان در ایران نصف مرد محسوب می شوند. زنان رسماً هیچ گونه حقی مانند حق طلاق، حضانت و... ندارند."

ما صدمین سالگرد روز جهانی را در زمانی جشن می گیریم که مردم و زنان در خاورمیانه در حال مبارزه برای خواسته هایشان هستند. ما قویا از این مبارزات بخصوص مبارزات زنان برای رهائی شان دفاع می کنیم.

بهر حال ما بر این باور هستیم که آنچه بر سر انقلاب ما و بخصوص زنان پس از آن افتاد و درسی که از آن گرفته ایم نه فقط برای ما بلکه برای زنان در سراسر جهان و بخصوص برای خواهرهایمان در تونس، مصر و دیگر کشورهای خاورمیانه که بر علیه ستمگراشان مبارزه می کنند، از اهمیت زیادی برخوردار است.

واقعیت این است که ما زنان ایران مطالبات پایه ای خود را در انقلاب ایران طرح نکردیم و بیشترین تلاشمان پیشبرد خواسته های عمومی انقلاب برای خلاص شدن از دست یک دیکتاتور بود. ما به این فکر نکردیم که دیکتاتور جدید جای دیکتاتور قبلی را می گیرد. دیکتاتور و یا دیکتاتورهای که با سلاح دین قوانین اسلامی ضد زن را اعمال می کنند و ستم بر زنان را تشدید می کنند. این دروس به قیمت فرودستی

مطلق میلیونها زن ، به قیمت اعدام زنانی که مورد تجاوز و اعدام قرار گرفته اند، به قیمت جان زنانی که سنگسار شده و یا دخترانی که قربانی قتل های ناموسی شده اند، بدست آمده است.

ما زنان هرگز نباید این اشتباه بسیار جدی که در ایران مرتکب شدیم را بار دیگر تکرار کنیم. و نباید اجازه دهیم که دیکتاتوری رژیم مذهبی جایگزین دیکتاتورهای فعلی شوند. قدرتهای بزرگ در مورد دموکراسی صحبت می کنند. ولی آنان مشکلی با شکل گیری رژیم های مذهبی تا زمانی که منافع آنان را تامین کنند ندارند همانند رژیم هایی که در عراق و افغانستان در قدرت اند.

ما باید خواسته هایمان را از همان ابتدا طرح کنیم و برای جدائی دین از دولت که متحد کننده مردم برای رهائی شان است بجنگیم. و "

علاوه بر سخنرانی، برنامه های هنری شعری خوانی، رقص و آواز نیز اجرا شد.

این راهپیمایی با موفقیت در ساعت 5:30 عصر به اتمام رسید و زنانی که در طول راهپیمایی با هم آشنا شده بودند یکدیگر را در آغوش می کشیدند و قرار های بعدی را برای پیشبرد مبارزه مشترکشان می گذاشتند.

سازمان زنان هشت مارس (ایران-افغانستان) - انگلستان

7 مارس 2011

www.8mars.com / zan_dem_iran@hotmail.com